

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/46/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714206845
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5714206845.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: R. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXX/XX, R. R., zastúpeného splnomocnenou zástupkyňou Mgr. Jankou Sitárovou, rod. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému splnomocneným zástupcom WERNER & Co. s. r. o., so sídlom Žltá 2/F, Bratislava, IČO: 36 869 643, za účasti osobitného subjektu na strane žalobcu: Úžera.org, so sídlom Jazerná 19, Nové Zámky, IČO: 42 259 061, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverových zmlúv a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/127/2014-447 zo dňa 25. apríla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. o určení, že úver zo zmluvy o úvere č. 602300207 zo dňa 19. 04. 2013 a č. 602300234 zo dňa 04. 06. 2013 je bezúročný a bez poplatkov potvrdzuje.

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch V. a VI. o trovách konania mení tak, že žiadna zo strán konania a osobitný subjekt na strane žalobcu nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

Vo výrokoch I. a IV. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobcovi a osobitnému subjektu na strane žalobcu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 15C/127/2014-447 zo dňa 25. 04. 2018 konanie v časti návrhu osobitného subjektu na zmenu žaloby zo dňa 18. 02. 2018 zastavil (výrok I.), určil, že úver zo zmluvy o úvere č. 602300207 zo dňa 19. 04. 2013 je bezúročný a bez poplatkov (výrok II.), že úver zo zmluvy č. 602300234 zo dňa 04. 06. 2013 je bezúročný a bez poplatkov (výrok III.) a v zostávajúcej časti žalobu zamietol (výrok IV.). Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok V.), osobitnému subjektu priznal právo na náhradu účelne vynaložených, hotových, preukázaných a uplatnených výdavkov voči žalovanému s tým, že o výške náhrady týchto trov bude súd rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok VI.).

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 23. 05. 2014 domáhal určenia neplatnosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. 602300207 zo dňa 19. 04. 2013 a č. 602300234 zo dňa 04. 06. 2013 s odôvodnením, že žalovaný postupoval voči nemu bez odbornej starostlivosti v rozpore s dobrými mravmi a použil v zmluvách neprijateľné zmluvné podmienky - ročnú úrokovú sadbu, RPMN a rozhodcovskú zmluvu.

Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil, majúci za to, že žalobca nepredložil relevantné dokumenty, ktoré by potvrdili jeho tvrdenia. K výpočtu RPMN poukázal na to, že okrem zmlúv o spotrebiteľskom

úvere, kde bola dohodnutá splatnosť úveru jednou splátkou do cca jedného roka od uzatvorenia zmluvy, účastníci uzavreli vo forme dodatku k týmto zmluvám aj dohodu o plnení v splátkach, kde je uvedená vyššia RPMN, ktorá zodpovedá RPMN uvedenej žalobcom, a teda táto je uvedená správne. V dôsledku, že žalobca zaplatil len istinu pritom došlo k zániku dohôd o splátkach, a teda platí RPMN uvedená v zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

Podaním doručeným súdu dňa 19. 06. 2017 žalobca žiadal pripustiť zmenu žalobného návrhu tak, že žiadal vyniesť rozsudok, že žalovaný je povinný zrušiť neprijateľné zmluvné podmienky, pre porušenie zákona v časti úrokov, celkových a administratívnych nákladov a RPMN, považovať úvery zo zmluvy o úvere č. 602300207 zo dňa 19. 04. 2013 a č. 602300234 zo dňa 04. 06. 2013 za bezúročné a bez poplatkov, ako aj zrušiť neprijateľné zmluvné podmienky pre porušenie zákona v časti úrokov a celkových administratívnych nákladov a RPMN. Uznesením č. k. 15C/127/2014-345 zo dňa 12. 09. 2017 súd pripustil zmenu žalobného návrhu.

Podaním doručeným súdu 19. 02. 2018 osobitný subjekt na strane žalobcu podal návrh na pripustenie zmeny petitu žaloby, aby súd vyhlásil zmluvné podmienky, ktoré definoval, za neprijateľné zmluvné podmienky a žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- eur. Na pojednávaní dňa 26. 03. 2018 zoberal osobitný subjekt konania podanie obsahujúce zmenu žaloby späť. Z uvedeného dôvodu súd analogicky podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) konanie o tejto časti zastavil.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že dňa 19. 04. 2013 žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 602300207, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi bezúčelový spotrebiteľský úver v hotovosti vo výške 1.000,- eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 872,- eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku 1.872,- eur. Celkové náklady spotrebiteľa sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 391,50 eur a administratívnych nákladov vo výške 480,50 eur. Spotrebiteľ sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.872,- eur do 23. 04. 2014, doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru boli určené na 23. 04. 2014. Výška RPMN predstavovala 87,20 %.

Dňa 04. 06. 2013 žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 602300324, v ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi bezúčelový spotrebiteľský úver v hotovosti vo výške 350,- eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 322,- eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku 672,- eur. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 137,03 eur a administratívnych nákladov vo výške 184,97 eur. Spotrebiteľ sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 672,- eur do 25. 05. 2014. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru boli určené na 25. 05. 2014, výška PRMN predstavovala 92 %.

Dňa 19. 04. 2013 žalobca a žalovaný uzatvorili dohodu o plnení v splátkach k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 602300207, predmetom ktorej bola zmena zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti splatnosti úveru, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal žalovanému uhradiť celkovú čiastku 1.872,- eur v 12-tich pravidelných mesačných splátkach vo výške 156,- eur, vždy k 23. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 23. 05. 2013 s tým, že žalobca zoberal na vedomie, že výška RPMN je 260,12 %.

Dňa 04. 06. 2013 žalobca a žalovaný uzatvorili dohodu o plnení v splátkach k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 602300324, predmetom ktorej bola zmena zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti splatnosti úveru, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal žalovanému uhradiť celkovú čiastku 1.872,- eur (správne 672,- eur, poznámka odvolacieho súdu) v 12-tich pravidelných mesačných splátkach vo výške 56,- eur, vždy k 25. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 25. 06. 2013 s tým, že žalobca zoberal na vedomie, že výška RPMN je 281,64 %.

V obidvoch dohodách o plnení v splátkach bolo uvedené, že neuhradením ktorejkoľvek dohodnutej splátky riadne a včas po dobu dlhšiu ako tri mesiace tento dodatok zaniká od počiatku a ostatné ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zostávajú bez zmeny.

Citujúc ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5 Občianskeho zákonníka, súd žalobe žalobcu v časti určenia, že úver zo zmluvy o úvere č. 602300207 zo dňa 19. 04. 2013 a č. 602300234 zo dňa 04. 06. 2013 je bezúročný a bez poplatkov vyhovel, vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Súd mal preukázané, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným, založený zmluvami o spotrebiteľskom úvere č. 602300207 a č. 602300234, je vzťahom spotrebiteľským, preto na žalobcu ako

na spotrebiteľa dopadá v celom rozsahu ochrana podľa Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“).

Súd konštatoval, že v konaní sa žalobca domáhal najprv neplatnosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere, následne zmenil žalobu a žiadal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zrušiť neprijateľné zmluvné podmienky pre porušenie zákona v časti úrokov, v celkových a administratívnych nákladoch a RPMN a aby určil, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Čo sa týka druhej časti výrokov zmeny žaloby žalobcu, a to povinnosti zrušiť neprijateľné zmluvné podmienky pre porušenie zákona v časti úrokov celkových a administratívnych nákladoch a RPMN, súd konanie v tejto časti zamietol, nakoľko zo strany žalobcu predmetný petít v tejto časti nebol doplnený, a takto formulovaný petít je nevykonateľný, a musí byť sám osebe dôvodom pre zamietnutie žaloby v tejto časti.

Pokiaľ ide o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverových zmlúv, súd v zmysle § 11 ods. 4 v spojení s § 25g zákona č. 129/2010 Z. z., účinného od 01. 01. 2018, dospel k záveru o prípustnosti takejto určovacej žaloby v zmysle § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“). Na základe vykonaného dokazovania následne dospel k záveru, že žalovaný porušuje jednak § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj § 7 ods. 1, 2, § 8 ods. 1 písm. a), d) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Toto porušovanie sa týka spôsobu poskytovania informácií žalovaným pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere spotrebiteľovi, nakoľko pred samotným uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli žalobcovi predložené pri obidvoch zmluvách o spotrebiteľských úveroch dva návrhy, ktorými sú zmluva o spotrebiteľskom úvere a dohoda o plnení v splátkach. Zmluva o spotrebiteľskom úvere predpokladá, že spotrebiteľ splatí celkovú sumu poskytnutého úveru jednou splátkou do termínu konečnej splatnosti. Súbežne novačná dohoda o plnení v splátkach, ktorú spotrebiteľ uzatváral so žalovaným bezprostredne popri zmluve o spotrebiteľskom úvere, a ktorá mení spôsob splatenia úveru, predpokladá pravidelné mesačné splátky tak, že doba splácania zodpovedá približne dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom však spotrebiteľ je povinný časť úveru splatiť skôr. Po takejto novácii je pre spotrebiteľa úver menej výhodný, čo sa prejaví aj v zmene ročnej percentuálnej miere nákladov, avšak spotrebiteľovi nie sú vopred poskytnuté informácie v štandardizovanej forme. Novačná dohoda o plnení v splátkach je koncipovaná tak, že rozložením splácania celkovej sumy úveru na časť úveru splatnú skôr a zostávajúcej sumy úveru do pravidelných splátok sa nemení celková suma úveru, v dôsledku čoho sa priemerný spotrebiteľ môže chybné domnievať, že sa nemení ani výhodnosť úveru. Takéto konanie žalovaného vo vzťahu k spotrebiteľovi je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a môže uviesť spotrebiteľa do omylu v otázke výhodnosti spotrebiteľského úveru a spôsobiť, že spotrebiteľ uzavrie zmluvu, ktorú by inak z dôvodu jej menšej výhodnosti neuzavrel. Takýmto konaním sú naplnené znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania alebo opomenutia podľa ust. § 7 ods. 1, 2 a § 8 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 250/2007 Z. z. Žalovaným nebolo preukázané, že boli uzavreté predzmluvné formuláre s predzmluvnými informáciami k dohodám o plnení v splátkach.

Podľa názoru súdu došlo k porušeniu ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý ako jednu z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyžaduje aj uvedenie RPMN a konečnej splatnosti úverov. Uvedené má za následok to, že sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Porušenie súd videl v uvedení nesprávnej RPMN, resp. uvedení dvoch RPMN - inak v zmluve o spotrebiteľskom úvere a inak v dohode o plnení v splátkach. Keďže bola uzavretá k zmluve o spotrebiteľskom úvere aj dohoda o plnení v splátkach, chýba v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere aj konečná splatnosť úveru. Podľa názoru súdu bol v zmluvách napokon nesprávne uvedený aj údaj o priemernej RPMN. Z uvedených dôvodov súd rozhodol o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. s tým, že žalobca mal plný úspech vo veci, a preto by mal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, avšak trovy konania výslovne nepožadoval, preto mu ich náhradu nepriznal. Súd však, vychádzajúc z ust. § 251 a § 258, § 259 C. s. p., priznal náhradu trov konania osobitnému subjektu vystupujúcemu na strane žalobcu, ktorý si náhradu trov uplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výrokov, ktorými súd žalobe vyhovel a výrokov o trovách konania podal žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej v zamietnutí žaloby a priznaní mu náhrady trov voči žalobcovi a osobitnému subjektu. V odvolaní uviedol, že súd v bodoch 28. až 29. odôvodnenia rozsudku konštatuje porušenie predzmluvnej povinnosti žalovaného (§ 4 zákona č. 129/2010 Z. z.), najmä vo vzťahu k dohode o plnení v splátkach a prichádza k záveru o existencii nekalej obchodnej praktiky podľa § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. Podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. však porušenie predzmluvnej povinnosti, ani existencia nekalej

obchodnej praxi nie je dôvodom na to, aby úver bol bezúročný a bez poplatkov. V tejto časti je teda právne posúdenie veci súdom prvej inštancie nesprávne.

Nesprávne je podľa žalobcu právne posúdenie veci aj pokiaľ súd opiera záver o tom, že sú úvery bezúročné a bez poplatkov o nesprávne neuvedenie RPMN, resp. uvedenie dvoch RPMN; neuvedenie konečnej splatnosti úverov a nesprávne uvedenie priemernej RPMN.

Vo vzťahu k nesprávne uvedenej RPMN nesúhlasil so záverom súdu o uvedení dvoch RPMN, majú za to, že súd si nesprávne vykladá obsah zmluvnej dokumentácie žalovaného. Uviedol, že v predmetom čase ponúkal spotrebiteľom úver s ročnou splatnosťou v jednej splátke vo forme zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmysle čoho bol spotrebiteľ do jedného roka povinný zaplatiť istinu a dohodnutú odplatu. K tomu však mal spotrebiteľ právo zvoliť si vo forme dohody o plnení v splátkach splácanie celkovej sumy v mesačných splátkach, pričom poslednou splátkou by splatil takú istú sumu ako v prípade splatnosti jednou splátkou na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmyslom dohody o plnení v splátkach bolo priebežné splácanie celkovej sumy podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere v splátkach, aby spotrebiteľ nebol zaskočený povinnosťou zaplatiť celkovú sumu podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere jednou veľkou splátkou. Pripustil, že v prípade dohody o plnení v splátkach je RPMN vyššia ako v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj z tohto dôvodu však uviedol v oboch dohodách o plnení v splátkach RPMN. Z právneho charakteru novácie je zrejmé, že RPMN uvedená v dohode o plnení v splátkach v plnom rozsahu nahrádza RPMN uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere (a pre prípad, že dôjde k splneniu rozvázovacej podmienky uvedenej v dohode o plnení v splátkach „obnovuje“ sa pôvodný údaj o RPMN uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere), v žiadnom prípade neexistujú dve RPMN popri sebe. Súd prvej inštancie neuviedol jedinú konkrétnu skutočnosť o tom, že údaje o RPMN v dohode o plnení v splátkach a v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú uvedené nesprávne a súčasne v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z.). Dôvodom pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru tu totiž je iba číselne nesprávne uvedená RPMN, a to navyše v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný zotrval na tom, že tak zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj dohody o plnení v splátkach obsahujú uvedenie RPMN, a teda niet dôvodu na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov a súčasne sú vypočítané správne a v prospech spotrebiteľa.

Nesúhlasil ani s názorom súdu, že by zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahovali termín konečnej splatnosti. Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 602300207 obsahuje termín konečnej splatnosti 23. 04. 2014, zmluva č. 602300234 obsahuje termín konečnej splatnosti 25. 05. 2015. Z oboch dohôd o plnení v splátkach vyplýva existencia 12-tich pravidelných mesačných splátok vždy k 23. alebo 25. kalendárneho dňa v mesiaci, počnúc 23. 05. 2013 alebo 25. 06. 2013, t. j. je zrejmé, že termín konečnej splatnosti je 23. 05. 2014 alebo 25. 06. 2014.

Žalovaný namietal tiež záver súdu, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. dohody o plnení v splátkach obsahujú nesprávny údaj o priemernej RPMN. V prvom rade poukázal na to, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia oboch zmlúv o úvere nie je nesprávnosť uvedenia priemernej RPMN, ale jej neuvedenie. Všetky zmluvné dokumenty však obsahujú údaj o priemernej RPMN. Navyše súd podľa žalovanej aplikoval nesprávne výšku priemernej RPMN, keď posúdil poskytnuté úvery ako úvery zabezpečené, o aké úvery sa však v danom prípade s poukazom na vyhlášku Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery, nejedná.

Podľa žalovaného súd prvej inštancie vo vzťahu k nemu postupoval nesprávne aj čo do náhrady trov konania. Z výrokovej časti napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd sčasti žalobu zamietol, pričom išlo o samostatný petít, ktorý súd zamietol pre jeho nevykonateľnosť. Išlo o samostatnú právnu vec, ktorú žalobca učinil predmetom toho istého súdneho konania. Napriek tomu, že žalovaný tu v dôsledku zamietnutia žaloby bol úspešný v rozsahu 100 %, súd prvej inštancie mu náhradu trov konania nepriznal a ani len nerozhodol, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva. Z uvedeného dôvodu žiadal o rozhodnutie dopĺňacím rozsudkom o výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k nemu. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 11/2011, podľa ktorého, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov, zvážiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Obdobný názor bol vyjadrený aj v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo 39/2011, 3MCdo 25/2012 či uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/100/2012 a 9Co/5/2016.

Žalovaný tiež nevidel dôvod na náhradu trov konania osobitnému subjektu, o to viac, ak vo vzťahu k späťvzatiu jeho zmeny žaloby súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil, pričom sa tak stalo jeho procesným zavinením a súd prvej inštancie tu aplikoval § 145 ods. 2 C. s. p.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti považuje za správny tak po skutkovej, ako aj právnej stránke, nakoľko mu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov. Konajúci súd podľa žalobcu správne vyhodnotil a posúdil otázku skladby sporných zmlúv o spotrebiteľskom úvere a na základe správneho zistenia o absencii niektorých obligatórnych náležitostí v predmetných zmluvách aj správne vyvodil a konštatoval bezúročnosť úverov poskytnutých na ich základe.

Najzásadnejším nedostatkom zmlúv o spotrebiteľskom úvere je absencia náležitosti RPMN, kedy jej vyjadrenie spôsobom, ktorý zvolil žalovaný, nemožno považovať za prehľadný a zrozumiteľný, naopak možno ho označiť ako pre spotrebiteľa zavádzajúci a mätúci, poukázal tiež na jej neprimeranú výšku. Neplatné dojednanie o náležitosti RPMN spôsobuje jej absenciu, a teda odôvodňuje záver o bezúročnosti spotrebiteľských úverov poskytnutých na základe zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú ani vyjadrenie počtu splátok na splatenie úveru.

Vo zvyšku žalobca poukázal na svoje vyjadrenia a prednesy produkované v konaní.

4. Žalovaný v replike (vyjadrení k vyjadreniu žalobcu) poukázal na vnútorný logický rozpor vo vyjadrení žalobcu k RPMN, keď na jednej strane tvrdí, že nie je v zmluvách uvedená a v tej istej súvislosti udáva, že vyjadrenie RPMN v nich je zavádzajúce a zmätočné.

Súd prvej inštancie správne označil dohody o plnení v splátkach za novácie zmlúv o spotrebiteľskom úvere, a teda mohli byť uzavreté časovo po uzavretí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Z právneho charakteru novácie je zrejmé, že RPMN uvedená v dohode o plnení v splátkach v plnom rozsahu nahrádza RPMN uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v žiadnom prípade neexistujú dve RPMN popri sebe. Súd prvej inštancie ani žalobca neuviedli jedinú konkrétnu skutočnosť o tom, že údaje o RPMN v dohode o plnení v splátkach, ako aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú uvedené nesprávne (a v čom nesprávnosť spočíva) a súčasne v neprospech spotrebiteľa. Zotrval na tom, že tak zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj dohody o plnení v splátkach obsahujú uvedenie RPMN a súčasne sú vypočítané správne, v prospech spotrebiteľa, pričom RPMN uvedená v dohode o plnení v splátkach mení a nahrádza RPMN uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

V nadväznosti na namietanú výšku RPMN, v dôsledku ktorej má byť tento údaj neplatný, žalovaný poukázal na to, že ide o číselný údaj a nie dojednanie, preto nemôže byť neplatný. Zákon č. 129/2010 Z. z. pamätá len na situáciu, keď RPMN nie je uvedená alebo je vypočítaná v neprospech spotrebiteľa s čím však spája iný následok, a to bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, nie neplatné dojednanie RPMN. Súd prvej inštancie neurčil neplatnosť zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ale určil, že sú bezúročné a bez poplatkov, a teda sa zaoberal výlučne absenciou relevantných náležitostí zmluvy v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a nie (ne)primeranosť odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov, resp. RPMN.

K absencii počtu splátok poukázal na to, že z oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, že neobsahujú žiadne splátky, t. j. nemožno uvádzať ich počet ani výšku a obsahujú iba konečný termín splatnosti, kedy je žalobca povinný splatiť celý úver. Ide teda o nesplátkové jednorazové splatenie úveru bez možnosti splácania. Žalobca opomína existenciu dohôd o plnení v splátkach, z ktorých a contrario vyplýva, že plnenie na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere nie je dohodou o plnení v splátkach.

5. Osobitný subjekt konania vo vyjadrení k odvolaniu a replike žalovaného sa stotožnil s vyjadrením žalobcu k odvolaniu žalovaného. Súd podľa neho uvedenie dvoch údajov o RPMN správne právne kvalifikoval ako porušenie povinnosti veriteľa podľa § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.

Vo vzťahu k údajom o priemernej RPMN poukázal na to, že zabezpečenie pohľadávok definuje Občiansky zákonník, nie vyhláška č. 289/2010 Z. z., a teda podľa jeho názoru úver zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy a zmluvnou pokutou je zabezpečený úver.

Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného čo do výroku o trovách konania osobitný subjekt konania nevidel dôvod na jeho revíziu. Uviedol, že osobitnému subjektu sa môže stať, že sa stane subjektom konania vo vopred prehratom spore vo vzťahu k strane, ktorú v spore podporuje. Za takých okolností by bolo značne nespravodlivé, ak by osobitný subjekt znášal procesnú zodpovednosť za prehru strany, ktorú nezavinil. Uviedol, že síce navrhol zmenu žaloby, ale samotný žalobca s touto zmenou nesúhlasil. Ak teda nebol osobitný subjekt úspešný s návrhom na zmenu žaloby, do úvahy by prichádzala náhrada trov patriaca

žalobcovi voči osobitnému subjektu. Navrhol preto rozsudok okresného súdu potvrdiť, žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania a osobitnému subjektu nepriznať náhradu trov odvolacieho konania (keďže mu žiadne nevznikli).

6. Žalobca v ďalšom vyjadrení doplnil, že považuje za neprípustné, aby dochádzalo k uvádzaniu náležitosti RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere a súčasne aj v dohode o plnení splátok, pokiaľ sú tieto obidve listiny spotrebiteľom podpisované v jeden deň, navyše na jednom stretnutí, pretože sa takýmto postupom spotrebiteľovi reálne znemožňuje poznať v dostatočnom časovom predstihu skutočný a pravdivý údaj týkajúci sa pre neho najpodstatnejšej otázky, t. j. otázky nákladovosti spotrebiteľského úveru. Žalovanému nič nebránilo premietnuť obsah dohody o plnení v splátkach do samotnej zmluvy o úvere, keďže je zrejmé, že zmluvné strany prejavili záujem dohodnúť sa na vrátení istiny, spolu s odplatom, v splátkach. Správne tak mal byť už v samotnej zmluve o úvere uvedený údaj o RPMN niekoľkonásobne vyšší ako bol uvedený. Nesprávne uvedenie údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky, ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec. Žalobca poukázal tiež na to, že od počiatku prejavoval záujem o úver splatný v 12-tich mesačných splátkach, preto mal žalovaný tieto údaje a požiadavky žalobcu premietnuť do obsahu zmluvy o úvere.

7. Ďalšie podania neboli stranami konania v odvolacom konaní produkované.

8. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil, v celom rozsahu sa stotožniac so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu náležitostí sporých zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalovaného, vyjadrení strán konania produkovaných v odvolacom konaní a obsahu spisu došiel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý vo vzťahu k údajom o ročnej percentuálnej miere v zmysle § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv, určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti ktorých sa žalobca domáhal (ďalej len „sporné zmluvy“), následne i správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., preto odvolací súd v tejto časti podľa § 387 ods. 2 C. s. p., konštatujúc správnosť týchto dôvodov, v podstatných bodoch na ne odkazuje.

10. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že údaj o RPMN, ktorý je v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. obligatórnou náležitosťou zmluvy, bol v sporných zmluvách uvedený nesprávne, čo má za následok akoby nebol uvedený vôbec. Pokiaľ žalovaný v priebehu konania a v odvolaní poukazoval na uzavretie dohody o splátkach úveru, odvolací súd považuje uzavretie osobitnej dohody o splátkach úveru za obchádzanie zákona č. 129/2010 Z. z. s cieľom vyhnúť sa kontrole neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Žalobca v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 602300207 zo dňa 19. 04. 2013 uviedol výšku ročnej percentuálnej miery nákladov 87,20%, ale v dohode o plnení splátok z toho istého dňa, ktorá mení zmluvu o spotrebiteľskom úvere v spôsobe splatenia, je už výška ročnej percentuálnej miery nákladov určená na 260,12 %, v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 602300234 zo dňa 04. 06. 2013 uviedol výšku ročnej percentuálnej miery nákladov 92 %, ale v dohode o plnení v splátkach z toho istého dňa, ktorá rovnako mení zmluvu o spotrebiteľskom úvere v spôsobe splatenia, je už výška ročnej percentuálnej miery nákladov určená na 281,64 %. Takýto postup žalobcu pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi zavádzajúco, mätúco. Je nepochybné, že obsah dohody o splátkach už žalobca, pokiaľ ide o údaj RPMN nemusel vôbec venovať pozornosť, pretože daný úkon nebol označený ako zmena, či dodatok k zmluve o úvere, ale len ako dohoda o forme plnenia dlhu. Žalobcovi nič nebránilo premietnuť obsah dohody do samotnej zmluvy o úvere, keďže je zrejmé, že zmluvné strany prejavili záujem dohodnúť sa na vrátení istiny spolu s odplatom v 12-tich mesačných splátkach, nie jednorazovo, už pri vstupe do zmluvného vzťahu. Správne tak mal byť už v samotnej zmluve o úvere zo dňa 19. 04. 2013 uvedený údaj RPMN 260,12 %, nie 87,20 %, ktorý je zjavne niekoľkonásobne nižší a v zmluve o úvere zo dňa 04. 06. 2013 mal byť uvedený údaj RPMN 281,64 %, nie 92 %. Nesprávne uvedenie údajov

o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky, ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec, čo zákonodarca v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. spája so sankciou v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalovaný takýmto postupom dopustil nekalej obchodnej praktiky, keď obchodná praktika sa podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Takéto konanie žalovaného napokon ako nekalú obchodnú praktiku vyhodnotila i Národná banka Slovenska vykonávajúca dohľad nad subjektmi finančného trhu v oblasti bankovníctva, ktorá rozhodnutím o predbežnom opatrení sp. zn. GÚV-709/2016 zo dňa 07. 06. 2016 uložila spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, povinnosť zdržať sa používania nekalej obchodnej praktiky spočívajúcej v tom, že so spotrebiteľom je súčasne, alebo v bezprostrednej časovej následnosti uzatváraná zmluva o spotrebiteľskom úvere splatnom jednorázovo a dohoda o splátkach toho istého úveru.

12. Je potrebné zdôrazniť, že zákon č. 129/2010 Z. z. ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy medzi dodávateľom a spotrebiteľom bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel čo najlepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Bez toho, aby boli v zmluve uvedené objektívne údaje umožňujúce spotrebiteľovi orientovať sa medzi úvermi poskytovanými rôznymi dodávateľmi a posudzovať výhodnosť podmienok, za akých má byť spotrebiteľovi úver poskytnutý, nedochádza k naplneniu cieľa zákona o spotrebiteľských úveroch. S ohľadom na ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. je preto opodstatnené vyhodnotiť úver poskytnutý žalobcovi ako bezúročný a bez poplatkov (obdobne vid' rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/125/2017).

13. Vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov, nakoľko sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo vzťahu k § 9 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., napadnutý rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správne potvrdil. Vzhľadom na uvedený záver nepovažoval odvolací súd za potrebné reagovať na ďalšie odvolacie námietky žalovaného, ktoré z uvedeného dôvodu neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

14. Ako dôvodné však odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobcu čo do výroku o trovách konania, ktorý odvolací súd zároveň skúmal ako závislý výrok od výroku vo veci samej.

15. Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Podľa § 255 ods. 1, 2 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

17. Žalobca v odvolaní správne poukázal na to, že vzhľadom na čiastočné zamietnutie žaloby nie je možné hovoriť o plnom úspechu strany žalobcu (na ktorej strane vystupuje i osobitný subjekt konania). Odvolací súd sa však nestotožňuje s názorom žalovaného, že vo vzťahu k zamietajúcej časti žaloby je potrebné o trovách konania rozhodnúť osobitným výrokom, v ktorej súvislosti odkazuje na svoje rozhodnutie sp. zn. 8Co/47/2020 zo dňa 30. 04. 2021, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu žalovaného na doplnenie rozsudku okresného súdu.

18. V predmetnom spore podľa názoru odvolacieho súdu samostatné nároky predstavovali nároky, ktorých sa žalobca domáhal vo vzťahu k tej - ktorej zmluve, nie jednotlivé nároky, ktorých sa žalobca domáhal ku konkrétnej zmluve (vzhľadom na skutkové vymedzenie žaloby a vymedzenie nárokov v petite žaloby). Pokiaľ ide o úspech žalobcu a žalovaného, tento možno vo vzťahu ku každej zo sporných zmlúv považovať za rovnaký, keď každá zo strán konania bola v časti úspešná a v časti neúspešná. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu vo výrokoch o trovách konania

zmenil a žiadnej zo strán konania náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal (pričom nepovažoval za potrebné uvedený výrok uvádzať osobitne vo vzťahu ku každej zo sporných spotrebiteľských zmlúv, keďže výrok je vo vzťahu k oboj zmlúvam rovnaký). Náhradu prvoinštančných trov odvolací súd nepriznal ani osobitnému subjektu konania, keďže tento vystupuje na strane žalobcu, ktorej nárok na náhradu trov konania (vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu) nevznikol.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, 2 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania vo veci samej bol žalobca a osobitný subjekt konania, ktorý rovnako vystupuje na strane žalobcu, úspešnou stranou vo vzťahu k trovám konania bol žalovaný. Pri posúdení váhy úspechu a neúspechu strán konania je nesporné, že úspešnejšou stranou konania je strana žalobcu, ktorá by tak mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže však žalobcovi ani osobitnému subjektu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli (čo konštatoval i osobitný subjekt konania vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného), súd im náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (v dôsledku čoho nie je následne potrebné rozhodovať o výške trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p., ktorá v danom prípade predstavuje 0,- eur).

20. Vo výrokoch I. a IV., ktoré neboli napadnuté odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)